

Arrest

nr. 135 783 van 23 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beschikt over de Chinese nationaliteit en behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep. Uw geboortenaam is S. S.. Uw religieuze en reguliere naam is S. J. N.. U werd geboren op 14 januari 1984 in Shisa dorp in de gelijknamige township in het district Tseko in de prefectuur Huangnan in de provincie Qinghai in China, waar u opgroeide en verbleef tot uw 11 jaar en een half. Hierna trad u in in het boeddhistische klooster van Rebkong Thusemling in uw geboorteregio. U spreekt Tibetaans.

Uw vader heet K. L.. Hij is een nomadische veeteler. Uw moeder heet O. K.. U heeft vijf broers (T. G., G. T., G. L., J. P. en T. J.) en vier zussen (S. D., D. D., Y. D. & C. D.). Uw oudste en uw jongste broer - respectievelijk T. G. en T. J. - zijn beiden belangrijke lama's. Zij verblijven in India. Uw broer J. P. in

monnik in het klooster van Sara in Zuid-India. Uw broer G. L. werkt als zakenman in Zuid-India. Uw overige familieleden wonen tot op de dag van vandaag in uw geboorteregio.

U bleef tot uw 17e levensjaar in het klooster van Rebkong Thusemeling. Hierna verliet u door middel van een speciale reistoelating (Tong Xing Zhen) Tibet en trok u via Nepal naar Mongut in Zuid-India. Omwille van het profiel van uw beide broers, vreesden uw ouders dat u in de problemen zou komen. U vreesde repressie door het Chinese overheidsapparaat. Daarnaast reisde u ook naar India om er de Dalai Lama te kunnen ontmoeten.

U leefde van 2001 tot 2004 als monnik in het klooster van Gaden. Van 2004 tot 2011 zette u uw religieuze studies verder in Dharamsala, daar u het Zuid-Indische klimaat als te heet ervaarde. U behaalde verschillende onderscheidingen en titels in de boeddhistische filosofie (o.a. Master of Buddhist Philosophy in 2010). In 2011 had u gezondheidsproblemen door het eten in uw klooster. U trok weg en huurde een kamer buiten het klooster en had het plan om Engels te studeren. U wilde vertaler worden. U woonde er tot uw vertrek uit India in 2013. Na een smokkelaar geraadpleegd te hebben, reisde u met uw eigen 'Yellowbook' ('Identity Certificate' of 'IC') naar de stad Bangkok in Thailand. Daar aangekomen diende u uw 'Yellowbook' aan de smokkelaar af te geven. In ruil kreeg u een vals Chinees paspoort (onder de valse naam Likam Wai) waarmee u naar de stad Milaan in Italië reisde. Aan boord vernietigde uw smokkelaar uw 'Yellowbook'. U verbleef zes dagen in Italië, waarna u met de trein naar Zwitserland ging. Vervolgens reisde u per trein verder naar België, waar u op 17/06/2013 aankwam en asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een diploma (Pramana Degree Certificate), een attest van het Nelen Khan Reception Centre in Kathmandu, een diploma (Master of Buddhist Philosophy), examenresultaten, uw 'Greenbook' (Tibetaans identiteitsdocument), een belastingsbriefje van het Tibetaans bureau in Brussel, zes foto's van uw familie (o.a. van uw broer in vergadering met de Dalai Lama), een kopie van uw speciale Chinese reistoelating (Tong Xing Zhen), een attest van het Reception Centre in Dharamsala, twee attesten van het Institute of Buddhist Dialectics, twee attesten van de administratie van de Dalai Lama. Bij terugkeer naar China vreest uw vervolging door de Chinese overheid.

Bij terugkeer naar India vreest u discriminatie. Tevens bent u bang dat de Indische overheid u zou terugleiden naar China.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (uw 'Greenbook' - Tibetaans identiteitsdocument) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: S. J. N. (alias: S. S. - geboortenaam). U werd geboren op 14 januari 1984 in Shisa dorp in de gelijknamige township in het district Tseko in de prefectuur Huangnan in de provincie Qinghai in China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, p. 2-5 & p. 9-10) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2001 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precarie situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing in India, uw jarenlange verblijf in een klooster in India en de contacten binnen uw familie met de Tibetaanse overheid in ballingschap een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC). Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

U leefde van 2001 tot 2004 als monnik in het klooster van Gaden. Van 2004 tot 2011 zette u uw religieuze studies verder in Dharamsala, daar u het Zuid-Indische klimaat als te heet ervaarde. U behaalde verschillende onderscheidingen en titels in de boeddhistische filosofie (o.a. Master of Buddhist Philosophy in 2010). In 2011 had u gezondheidsproblemen door het eten in uw klooster. U trok

weg en huurde een kamer buiten het klooster en had het plan om Engels te studeren. U wilde vertaler worden. U woonde er tot uw vertrek uit India in 2013.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS, p. 6).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u discriminatie door Indiërs vreest (CGVS, p. 11). U haalde aan dat Tibetanen over het algemeen meer dienden te betalen voor diensten dan Indiërs en dat ze geen recht hadden op eigen grondbezit (CGVS, p. 11). Tevens bent u bang dat de Indische overheid u zou terugleiden naar China (CGVS, p. 12). Daarnaast verliet u India in de hoop in België een reistitel te kunnen bekomen waarmee u uw geboorteland zou kunnen bezoeken (CGVS, p. 11).

Hiermee heeft u echter niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS, p. 8).

U verklaarde dat u van India naar Thailand met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze onderweg naar Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS, p. 8). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Er wordt tevens vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals Chinees paspoort van Thailand naar Italië gereisd hebben niet aannemelijk zijn (CGVS, p. 8). Hoewel u het CGVS wel wist te vertellen dat u onder de valse naam Likam Wai reisde (CGVS, p. 12), legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg. Gezien u met uw eigen IC naar Thailand reisde lijkt het dan ook niet meer dan normaal dat u die IC evengoed zou gebruiken om naar Europa te reizen.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde (een diploma (Pramana Degree Certificate), een attest van het Nelen Khan Reception Centre in Kathmandu, een diploma (Master of Buddhist Philosophy), examenresultaten, uw 'Greenbook' (Tibetaans identiteitsdocument), een belastingsbriefje van het Tibetaans bureau in Brussel, zes foto's van uw familie (o.a. van uw broer in vergadering met de Dalai Lama), een kopie van uw speciale Chinese reistoelating (Tong Xing Zhen), een attest van het Reception Centre in Dharamsala, twee attesten van het Institute of Buddhist Dialectics, twee attesten van de administratie van de Dalai Lama.) tonen uw nationaliteit, identiteit en levensloop aan - waaraan niet getwijfeld wordt. Ze wijzigen bovenstaande vaststellingen echter niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China, doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert schendingen aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Uit de toelichting bij dit middel leidt de Raad af dat verzoeker eveneens artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) geschonden acht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift vragen om uitleg die door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker opnieuw de toegang kan verwerven tot India gelet op het feit dat de Indiase overheid aan verzoeker een reisdocument (IC) had uitgereikt. De betreffende vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om deze vaststellingen te betwisten, noch te ontkrachten met enig objectief argument.

De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker over de mogelijkheid beschikt om terug de toegang te verkrijgen tot India.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat de bescherming die India aan de Tibetanen biedt niet voldoet aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en van de artikel 35 en 38 van richtlijn 2013/32/EU. Verzoeker merkt dienaangaande op dat *i)* India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en Tibetanen er derhalve niet kunnen genieten van de bescherming die dat verdrag met zich meebrengt, *ii)* hij in India gediscrimineerd wordt en daar niet over alle mensenrechten beschikt en tenslotte *iii)* er geen enkele garantie bestaat dat het beginsel van non-refoulement naleeft, gezien het de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend en er geen wettelijke bepalingen zijn die het verbieden. Aangaande het non-refoulementbeginsel verwijst verzoeker naar twee vragen om uitleg die dienaangaande door het EHRM aan de Zwitserse overheden werden gericht (stuk 2) evenals naar een stelling van het CTA dat een groot aantal Tibetanen "*mogelijks naar Nepal of China gestuurd konden worden*".

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de objectieve informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt verder dat de Indiase overheid aan de aldaar verblijvende Tibetaanse gemeenschap een verblijfstatus biedt die zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de personen in kwestie daartoe de administratieve stappen ondernemen (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij gedurende zijn twaalf jaar durende verblijf in India in het bezit was van een dergelijke verblijfsvergunning (RC) en dit document jaarlijks liet verlengen (gehoorverslag p. 6). Gezien verzoeker aldus over een legale verblijfstatus beschikte, bestond er voor hem geen enkel risico op repatriëring naar China. Daarenboven blijkt uit bovenvermelde informatie dat verzoeker in staat is om, bij terugkeer naar India, dit verblijfsrecht opnieuw op te nemen indien hij zich met een nieuwe aanbevelingsbrief van het CTA wendt tot het politiekantoor van zijn vorige woonplaats, hetgeen een loutere administratieve formaliteit betreft. Daarenboven blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal verder dat India bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de '*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19).

In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoeker in het bezit is van een geldig RC, door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Waar verzoeker wijst op een stelling van de CTA over Tibetanen die *“mogelijks naar Nepal of China gestuurd konden worden”*, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk kan doen aan bovenvermelde conclusies, namelijk dat *i)* verzoeker over een wettelijke verblijfsstatus beschikt waardoor hij geen risico loopt op repatriëring, terwijl *ii)* het Indiase Hooggerechtshof bijkomende grondwettelijke waarborgen tegen refoulement heeft ingevoerd en *iii)* uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal niet blijkt dat er in de laatste decennia ooit een legaal verblijvende Tibetaan naar China is gerepatriëerd. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stuk 2) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige verblijfsvergunning en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

Waar verzoeker stelt dat hij als Tibetaan in India op verschillende vlakken wordt gediscrimineerd, waardoor *“hij niet over alle mensenrechten (grondbezit, sociale rechten) beschikt, slechts een beperkte toegang heeft tot educatie en amper aan werk kan geraken”*, merkt de Raad op dat verzoeker deze stelling met geen enkel stuk staft, terwijl deze realiteit anderzijds niet blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit die informatie blijkt daarentegen dat Tibetanen met een verblijfsrecht in India, zoals verzoeker, *“vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”*, terwijl er *“geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht”* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie of bijkomende wettelijke voorwaarden voor het verwerven van onroerende goederen) maakt verder geen ‘vervolgung’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die zonder enige voorwaarde verlengbaar is en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulementbeginsel kan rekenen. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat India de Tibetanen zou vervolgen, noch dat deze aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Inzake verzoekers vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker bij de commissaris-generaal aflegde, blijkt dat hij India had verlaten omdat hij *i)* discriminatie door Indiërs vreest, *ii)* bang is door de Indiase overheid naar India te worden teruggestuurd, *iii)* door de Belgische overheid in het bezit kan worden gesteld van een reistitel die hem in staat zou stellen terug naar China te gaan.

Wat betreft de vermeende discriminatie van Tibetanen in India, werd *sub* 2.3.2.2. reeds vastgesteld dat de Indiase overheid geen discriminatoire politiek voert die zou uitmonden in ‘vervolgung, noch ‘ernstige schade’ voor de aldaar wettelijk verblijvende Tibetaanse gemeenschap. In zoverre verzoeker verwijst naar problemen met Indiase staatsburgers zoals het meer aangerekend worden voor economische transacties, stelt de Raad vast dat dit voorbeeld onvoldoende zwaarwichtig is om als ‘vervolgung’ of ‘ernstige schade’ in aanmerking genomen te worden. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar bedreigingen van zijn fysieke integriteit door Indiase staatsburgers, merkt de Raad dat een systematische vervolging van Tibetanen door Indiase staatsburgers niet blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, terwijl daaruit wel blijkt dat Tibetanen zich kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie of agressie van Indiase staatsburgers kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden. Verzoeker toont derhalve niet aan als Tibetaan in India gediscrimineerd te worden in die mate dat de discriminatie zou oplopen tot ‘vervolgung’ in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, of een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Eens schending van artikel 14 EVRM kan niet worden aangenomen.

Wat betreft verzoekers beweerde angst om naar China te worden teruggestuurd, kan worden verwezen naar *sub* 2.3.2.2..

Wat betreft verzoekers wenst tenslotte om, via het verwerven van een Belgisch reisdocument, opnieuw toegang te kunnen verkrijgen tot de Chinese Volksrepubliek, merkt de Raad op dat dit migratiemotief geen enkel verband houdt met de criteria voor het verwerven van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER